

Arrest

nr. 89 314 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.C. FRERE *loco* advocaat Bruno SOENEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de bakosi-etnie te behoren en uit Tiko (South West Region) afkomstig te zijn. U werkte sedert acht jaar als taxichauffeur. Op 23 juli 2012 werd u door twee voor u onbekende mannen gestopt. Ze vroegen u hen naar Idenau (South West Region) te brengen om hun broer op te halen en terug naar Tiko te brengen. Vanuit Tiko zou de broer met zijn bagage de bus nemen naar Bamenda (North West Region). U ging hiermee akkoord en bracht de twee mannen naar Idenau. Ze gingen hun broer halen en kwamen elk terug met een kartonnen doos. U keerde met de drie mannen terug naar Tiko. Onderweg, in Sokolo, werd er een controle gehouden

door de politie en de gendarmes. Er werd u naar uw documenten gevraagd en u diende de koffer van uw auto open te maken. De politie vroegen u van wie de dozen waren en u verwees hen door naar uw passagiers. De man uit Idenau bevestigde dat het zijn dozen waren en zei dat er wat voedsel in zat. Hij overhandigde zijn identiteitskaart aan de politie. Ook de identiteitskaart van de twee overige passagiers werd gevraagd, maar slechts één zei dat hij zijn identiteitskaart bij zich had. De politie zei dat één van de namen van de passagiers op hun lijst stond. Ze zeiden u met uw passagiers naar het politiebureau in Limbé te rijden. De passagiers werden met de kartonnen dozen binnengeleid. De politie zei u dat u zou worden vastgehouden voor onderzoek. 's Anderendaags vroeg de politie u hoe u deze mannen kende en hoe u hen had ontmoet. U vertelde dat u hen als passagiers had opgepikt om hen naar hun broer in Idenau te brengen. De politie zei u dat de mannen een gewapende overval hadden gepleegd op een bureau van ELECAM (Elections Cameroon) in Idenau en dat ze wapens en kieskaarten hadden gevonden. Ze zeiden dat u medeplichtig was. Ze vroegen u naar de namen van de mannen, hun verblijfplaats en wat ze deden, maar u zei hen dit niet te weten en enkel uw werk te hebben uitgevoerd. U werd dagelijks geslagen en ondervraagd. Na vier dagen werd u meegenomen naar het politiebureau van Buea. U werd er opnieuw ondervraagd over uw passagiers. U contacteerde na zes dagen uw broer, Kogge Eric. U zei hem waar u zich bevond en hij contacteerde een familielid, Manfred Ngolle, die tevens een gepensioneerd politiecommissaris is. Manfred kwam u opzoeken en u legde hem uw situatie uit. Op de tiende dag van uw verblijf in het politiebureau van Buea werd u op borgtocht vrijgelaten. U keerde terug naar huis. Na twee of drie dagen werd u opnieuw gearresteerd door politieagenten uit Douala. U werd naar de gevangenis van Bonanjo in Douala gebracht. U verbleef er alleen in een cel. De politie wilde dat u zou bekennen de drie mannen te kennen, maar u bleef ontkennen. U werd geslagen. U werd verkracht. U contacteerde uw broer, Eric. U zei hem waar u was. Uw broer zocht u op en zei dat hij een advocaat zou zoeken om uw borgtocht te regelen. De advocaat kwam en u legde hem uw situatie uit. Hij zou met de onderzoeker van uw zaak praten. De advocaat kwam terug en zei dat u werd beschuldigd van medeplichtigheid aan het beroven van een "election office". Hij zei u dat een borgtocht niet mogelijk was, omdat de aanklacht te ernstig was. U vroeg uw broer de onderzoeker van uw zaak te bellen. Deze kwam en u vertelde hem opnieuw dat u van niets wist. De advocaat ging weg met de onderzoeker. Toen hij terugkwam zei hij u dat er een borgtocht kon betaald worden, maar dat u niet in het land mocht blijven, dat uw leven in gevaar was. Uw broer verkocht uw taxi. De advocaat had een vriend, Emmanuel, die uw reisdocumenten kon regelen. U betaalde 75 000 CFA aan de advocaat om uw borgtocht te betalen. U werd vrijgelaten op (vermoedelijk) 14 augustus 2012. U verbleef in de woning van Emmanuel. Op 17 augustus 2012 werd u door de advocaat en Emmanuel naar de luchthaven van Douala gebracht. Emmanuel deed voor u de check in, maar reisde niet mee. Diezelfde dag reisde u vanuit de luchthaven van Douala per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U verloor het paspoort dat u had gebruikt om naar België te reizen. U vroeg asiel aan op 18 augustus 2012 op de luchthaven van Zaventem, nadat u zich zonder documenten bij de grenscontrole had aangeboden (zie Werkfiche kandidaat politiek vluchteling met nummer BN/4481/12).

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u door de autoriteiten van uw land van herkomst onterecht beschuldigd wordt van medeplichtigheid aan een overval op een "election office" in Idenau op een voor u onbekende datum. U vreest voor uw leven en misschien moet u terug naar de cel.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten op zich geen verband houden met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel.

U stelde mede beschuldigd te worden van een gewapende overval op een "election office" in Idenau en bij terugkeer naar Kameroen te vrezen voor uw leven of misschien terug te moeten naar de cel (gehoorverslag, pp. 6, 8 en 11), maar deze feiten zijn van gemeenrechtelijke aard. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat deze beschuldiging en de eventueel daaraan gekoppelde gerechtelijke vervolging geïnspireerd zou zijn door één van de criteria van de Conventie van Genève, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Bovendien komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming, vermits de door u aangehaalde feiten niet alleen erg vaag zijn op bepaalde cruciale punten, maar bovendien om diverse redenen niet overtuigend zijn.

Zo kon u weinig informatie verschaffen over de overval waarvan u werd beschuldigd en de personen die hierbij betrokken zouden zijn. U zei dat u van de politie vernam dat de drie mannen die u had vervoerd betrokken waren bij een gewapende overval op een bureau van ELECAM in Idenau [en dat u medeplichtig was] (gehoorverslag, p. 6). U kon echter niet preciseren over welk bureau van ELECAM in Idenau het dan wel zou gaan. Verder is het niet aannemelijk dat u de namen van de andere beschuldigten aan deze overval niet kon verstrekken (gehoorverslag, pp. 6 en 11). Er zou toch verwacht worden dat de politie tijdens hun onderzoek u met deze namen zou hebben geconfronteerd (gehoorverslag, p. 7) of dat uw familielid, Manfred Ngolle, of uw advocaat de namen van uw medebeschuldigten zou hebben opgezocht (gehoorverslag, p. 10). U bleek er overigens geen idee van te hebben wat er met uw drie passagiers is gebeurd (gehoorverslag, pp. 8 en 11), hetgeen merkwaardig is. U zei er geen nieuws meer van te hebben sedert uw arrestatie in Limbe (gehoorverslag, p. 8), hetgeen bevreemdend is. Gezien deze personen eveneens beschuldigd werden van medeplichtigheid aan een gewapende overval op een bureau van ELECAM in Idenau, zou er toch verwacht worden dat u (of uw advocaat of uw familie) hun situatie van zeer nabij zou opvolgen. U zei verder dat er wapens en kieskaarten in de kartonnen dozen werden gevonden, maar u kon niet zeggen over hoeveel wapens of hoeveel kieskaarten het dan wel ging (gehoorverslag, p. 7). U kon zelfs niet zeggen voor welke verkiezingen de kieskaarten bestemd waren (gehoorverslag, p. 7). Wanneer u door het Commissariaat-generaal opnieuw werd gevraagd om welke verkiezingen het dan wel ging, antwoordde u uiteindelijk de laatste presidentiële verkiezingen, maar kon u niet specificeren wanneer deze dan wel hadden plaatsgevonden (gehoorverslag, p. 7). Het is in elk geval in het geheel niet geloofwaardig dat u niet kon zeggen wanneer de overval, waarvan u nota bene mede wordt beschuldigd, had plaatsgevonden. U zei "misschien de voorbije verkiezingen" (gehoorverslag, p. 9). Op de daaropvolgende vraag van het Commissariaat-generaal of de politie u dan niet uitdrukkelijk vroeg waar u was op die datum, antwoordde u ontwijkend dat u werkte (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u daarop door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd hoe u dit kan weten, gezien u de datum niet kent, antwoordde u opnieuw ontwijkend dat de politie u beschuldigde van medeplichtigheid en dit was wat ze u zeiden (gehoorverslag, p. 9).

Dat u geen informatie kan geven over deze overval (plaats, datum) en de personen (namen van medebeschuldigten) die hierbij betrokken zouden zijn doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien blijkt u erg weinig kennis te hebben over het (voor-)onderzoek en de rechtszaak die tegen u lopende zou zijn. Zo zei u dat u werd vrijgelaten uit het politiebureau van Buea op borgtocht en dat uw familielid, M. (...), deze betaalde. U kon echter niet zeggen hoeveel deze borgtocht bedroeg om uw vrijlating te verkrijgen en dit niettegenstaande u beweerde een document met betrekking tot de borg te hebben ondertekend (gehoorverslag, pp. 7 en 8). U vermoedde verder dat de Court of First Instance in Buea uw borgtocht heeft behandeld (gehoorverslag, p. 8), maar u kon merkwaardig genoeg niet zeggen of Manfred een advocaat had ingehuurd om er uw borg te bepleiten (gehoorverslag, p. 8). U zei dat er een investigator was aangesteld in uw zaak en u hem twee keer had gezien in Douala (gehoorverslag, p. 9), maar zijn naam was u onbekend (gehoorverslag, p. 9). Verder is het geheel ongeloofwaardig dat u de naam van uw advocaat niet kon verstrekken die uw vrijlating (op borgtocht) uit de gevangenis van Bonanjo had geregeld (gehoorverslag, p. 9). Uw uitleg, met name dat hij zijn naam niet heeft gegeven, waardoor u het bijgevolg niet weet, is in het geheel niet afdoende, gelet op de cruciale rol van uw advocaat bij uw vrijlating. U weet verder evenmin welke rechtbank verantwoordelijk is voor de behandeling van uw zaak (gehoorverslag, p. 10), terwijl u deze informatie toch via uw advocaat had kunnen krijgen.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten op fundamentele wijze.

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u uw onschuld niet zou kunnen bewijzen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom uw leven, zoals uw advocaat u had gezegd, in gevaar was en u niet in uw land van herkomst kon blijven, uw proces afwachten en de rechtbank kon overtuigen van uw onschuld, gaf u erg ontwijkende verklaringen. U zei dat u zich in de cel bevond, dat u dit niet werd gezegd, dat dit de beschuldiging was (gehoorverslag, p. 9). Wanneer vervolgens de vraag werd herhaald door het Commissariaat-generaal, zei u dat uw advocaat u had gezegd dat de enige mogelijkheid [voor u] was om het land te verlaten (gehoorverslag, p. 9), maar kon u niet

uitleggen waarom u uw proces niet kon afwachten (gehoorverslag, p. 9). Als u verder werd gevraagd of het niet mogelijk was aan de rechtbank uw onschuld kenbaar te maken (gezien u enkel uw werk als taxichauffeur had gedaan), zei u -ontwijkend- dat u nooit naar de rechtbank was geweest (gehoorverslag, p. 9). Gevraagd of u geen getuigen kon zoeken om de rechtbank te overtuigen dat u die dag had gewerkt [en bijgevolg niet aanwezig was bij de overval], herhaalde u nooit naar de rechtbank te zijn geweest (gehoorverslag, pp. 9 en 10) en uw advocaat u had gezegd dat het "te riskant" was om te blijven (gehoorverslag, p. 10). Gevraagd naar de reden waarom dit riskant zou zijn, antwoordde u zeer vaag dat uw advocaat misschien met uw investigator had gepraat, maar u bleek er dan weer geen idee van te hebben wat die dan precies had gezegd (gehoorverslag, p. 10).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

U legde geen enkel document voor ter staving van uw identiteit of uw reisweg, hetgeen opnieuw een negatieve indicatie inhoudt van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien indien u uw land van herkomst werkelijk diende te ontvluchten, nadat u mede onterecht werd beschuldigd van een gewapende overval op een bureau van ELECAM, hetgeen een zwaarwichtig misdrijf vormt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dergelijke ernstige feiten kan staven met objectieve elementen, te meer daar uw verklaringen uw asielrelaas niet kunnen staven nu ze op verschillende punten vaag en ongeloofwaardig voorkomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 31 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Engels machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld en dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker weinig informatie kan verschaffen over de overval waarvan hij werd beschuldigd en de personen die hierbij betrokken zouden zijn en over het (voor)onderzoek en de rechtszaak die tegen hem lopende zou zijn, onder meer met betrekking tot de bevoegde rechtbank, advocaten en de borgtocht(en).

Verzoeker verklaart dit door te stellen dat hij niet betrokken was bij de overval en de betrokkenen niet kent. Noch het familielid van verzoeker noch zijn advocaat hebben inspanningen gedaan teneinde te achterhalen wie de betrokkenen waren en tijdens de ondervragingen waarvan hij het voorwerp was kreeg hij ook geen informatie. De advocaat heeft zich niet voorgesteld en was vooral in contact met de familie van verzoeker. Verzoeker was, gelet op zijn fysieke en mentale toestand, niet in staat om zijn familielid te bevragen.

Verwerende partij antwoordt hier vooreerst op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvV, nr. 34.370 van 19 november 2009; RvV, nr.76.100 van 28 februari 2012).

Daarenboven wenst verweerder hier te beklemtonen dat van iemand die zijn land verlaat omwille van bepaalde problemen (met name een gerechtelijke procedure tegen verzoeker op basis van valse beschuldigingen) een redelijke kennis verwacht kan worden van de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten, *in casu* bijvoorbeeld waar en wanneer die overval zou hebben plaatsgevonden, wie zijn de medebeschuldigden, wie is de investigator, wie is zijn advocaat, over welke verkiezingen ging het, hoe groot was de borgsom of welke rechtbank behandelt zijn zaak.

De Raad schaart zich achter deze motieven en wijst er ook op dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en

ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS